

ningsløshed af Erklæringerne, dels Svækkelse af Respekten for den Lov, som Statsmagten ikke sørger for at gennemføre.

Ægteskabets Opløsning. Med de foreslaaede Regler for Separation og Skilsmisse (Kap. XII) har Lovforslaget forladt vor Lovgivnings gennem Aarhundreder fastholdte Standpunkt: Ægteskabets principielle Livsvarighed, og indført en *Ret* for Ægtefæller til „paa Grund af Uoverensstemmelse“ at erholde Ægteskabet opløst. Dette er af vidtrækkende Betydning. Selv om vor tidligere Bevillingspraksis i disse Forhold i den sidste Snæs Aar er undergaaet en beklagelig „Udvikling“, hvilket har vist sin Virkning i Landets (i Forhold f. Eks. til de andre skandinaviske Lande) uhyggelig store Antal Skilsmisser, er det dog mere end beklageligt, at Staten giver fuldstændig Afkald paa Regulering i disse Forhold og saa godt som ganske overlader Parterne at bestemme Varigheden af deres Ægteskab; med nogen Ret kan det endog siges, at hver af Parterne er raadig over Varigheden. De her nævnte nye Bestemmelser vil, navnlig i Forbindelse med Forslagets Bestemmelser om Ægteskabets Retsvirkninger, medføre en saadan Stigning i Skilsmissernes Antal og en saadan Forøgelse af de Tilfælde, hvor samme Person indgaar flere Ægteskaber, at Ægteskabet som Institution ikke vil undgaa at blive svækket i det almindelige Omdømme.

Ægteskabets Retsvirkninger. Lovforslagets Kap. V, der indeholder de almindelige Regler om Ægtefællers Retsforhold, forlader ganske det tidligere gældende Princip, at Manden principalt er den, paa hvem Familiens Forsørgelse hviler, og lægger Forsørgelsespligten i lige Grad paa begge Ægtefæller. Dette er en teoretisk Konstruktion, naar det faktiske Forhold — som ogsaa i Kommissionens Betænkning erkendt — er det, at Manden i al Almindelighed er den erhvervende, og Konstruktionen bliver ikke i højere Grad skikket til at bære Lovregelen paa Grund af sit i og for sig anerkendelsesværdige Formaal: at ville værne om Hustruens

Interesser, idet den hviler paa Misforstaaelse af, hvori disse i Virkeligheden bestaar. For at gennemføre den teoretiske Ligestilling maa Loven først (Forslagets § 41) give samtidig meget vidtgaaende og meget svævende Regler om, hvad der omfattes af Forsørgelsespligten, og dernæst paa den ene Ægtefælles (det vil i Praksis altid komme til at betyde Hustruens) Begæring give Øvrigheden Myndighed til at afgøre i hvert enkelt Tilfælde, hvor langt Forsørgelsespligten strækker sig. Saadanne Øvrighedsindgreb i Forholdet mellem Ægtefæller, der lever sammen, findes utilstedelige og kun skikkede til at virke opløsende paa Ægteskabet. Lovforslaget gør sig paa dette Punkt skyldig i den Fejl at ville gøre en ofte foreliggende moralsk Pligt til en retlig Pligt og udstyre den muligen moralsk forurettede med Retsmidler til at gennemføre en saadan mulig foreliggende Ret, hvis Eksistens for øvrigt meget ofte vil unddrage sig en objektiv Erkendelse. Derved gaar Loven udenfor sin Ramme og svækker det Ægteskab, som den prætenderer at ville støtte. Lovforslaget kan desuden føre til, at Dispositionsretten over Indtægten fratages Manden, uagtet han er den erhvervende, og føres over til Øvrigheden. Grænsen for Forsørgelsespligten, som principalt bør paa hvile Manden, findes at burde trækkes snævrere, end Lovforslaget gør — om end noget videre, end Tilfældet er efter den gældende Lovgivning —, og i Overensstemmelse hermed stilles Ændringsforslag Nr. 42. Andre Bestemmelser i Lovforslaget, §§ 41 og 44, stiler ligefrem paa at basere Ægtefællernes daglige Samliv paa et Forhold, der nærmest maa karakteriseres som et Kontraktforhold; Konsekvensen heraf vil endog kunne føre til, at samlevende Ægtefæller fører Proces om, hvorvidt den ene Ægtefælle har bidraget mere end rimeligt til den fælles Husholdning (Kommissionens Betænkning p. 65). Saadanne Bestemmelser, der forøvrigt kun er Konsekvenser af hele det til Grund liggende Synspunkt, forekommer Mindretallet at bero paa en total Miskendelse af Ægteskabets Væsen.